

## **Chương 2280: Hoàng nhi, ngươi có thể phế bỏ hậu cung hay không 4**

Lục Hoa Lương quả thực bị nàng làm tức giận cười, “Giả truyền thánh chỉ là tội lớn, muốn chém đầu!”

“Ngươi sẽ chém ta đầu sao.”

“Sẽ không.” Hắn như thế nào có thể chém đầu nàng.

“Kia không phải được, dù sao ngươi cũng sẽ không chém đầu ta, có phải giả truyền thánh chỉ lại có quan hệ gì hay không.”

Lục Hoa Lương, “.....”

Không khỏi tỉnh lại, hắn có phải thật sự quá dung túng nàng hay không.

“Hoàng hậu, trăm là hoàng đế, không có khả năng một mặt mà thiên vị ngươi, nếu không như thế nào phục chúng.

Nếu ngươi làm việc này bị triều thần đã biết, bọn họ tập thể tấu, trăm cũng không giữ được ngươi, hiểu không.”

Cùng nàng nói những chuyện này, là muốn cho nàng ý thức được sự tình nghiêm trọng, cũng không phải tất cả mọi chuyện đều có thể tùy hứng làm bậy.

Lại không nghĩ Hạ Vi Bảo nghe xong, hốc mắt nháy mắt liền đỏ.

Lục Hoa Lương, “.....”

Được rồi, đây là hoàng hậu hấn, không thiên vị nàng thiên ai?

Nếu địa vị hiện tại của hấn, liền nữ nhân chính mình đều giữ không nổi, hoàng đế này cũng không cần làm.

“Đừng khóc, trầm vừa mới dọa người, chỉ cần một ngày có trầm, liền không ai dám động người.”

Hạ Vi Bảo hốc mắt đỏ bừng, “Hoàng Thượng, có thể đừng phế hậu cung hay không, cầu người.”

“Vì cái gì.” Lục Hoa Lương mặt trầm xuống, chẳng lẽ nàng thật sự thích những phi tần đó?

Nghĩ đến điểm này, sắc mặt của hấn phi thường khó coi.

“Hoàng cung quá nhàm chán, thần thiếp thật vất vả mới tìm được chuyện có thể giải buồn, người tất cả đều trục xuất đi, ta làm sao bây giờ, mỗi ngày ngồi ở bậc thang nhìn chim bay giữa không trung phát ngốc sao. Hay là mỗi ngày đứng ở cửa ngóng trông người hạ triều lại đây bồi ta? Ngày như vậy có ý nghĩa gì.

Ta mới mười sáu tuổi, liền phải bị nhốt ở bên trong thâm cung cả đời, mỗi ngày đều dựa vào người sinh hoạt, sinh hoạt như vậy ngẫm lại liền rất hít thở không thông.”

Lục Hoa Lương tâm bị hung hăng đâm một chút, đau bén nhọn.

Nàng mới mười sáu tuổi, liền phải bị nhốt ở trong thâm cung cả đời.....

Những lời này, chọc thẳng nội tâm hấn.

Giơ tay, thương tiếc mà vuốt mặt nàng, “Trầm sau này sẽ dành nhiều thời gian bồi người.”

Hạ Vi Bảo lắc đầu, “Này không giống nhau, người không có khả năng thời thời khắc khắc bồi ta. Hơn nữa nếu cả đời chỉ đối với một mình người, một ngày nào đó người sẽ chán, ta cũng sẽ chán, đến lúc đó làm sao bây giờ.

Hoàng Thượng, người đã giam cầm tự do ta, có thể dùng đem tiêu khiển duy nhất của ta cũng cướp đi hay không, cần người.”

Lục Hoa Lương tâm lại lần nữa bị đâm một chút.

Hắn giam cầm tự do nàng, nguyên lai, nàng nghĩ như thế này sao.

Đúng vậy, còn không phải là hắn giam cầm nàng tự do sao.

Là hắn đem nàng lừa vào cung, là hắn bẻ gãy cánh của nàng, là hắn đem nàng nhốt ở nhà giam hoàng cung.

Nghĩ đến đoạn ngày thống khổ trước kia của nàng, ngày ấy đứng ở trên cung tường, hắn liền đau lòng đến khó có thể hô hấp.

Mà trong khoảng thời gian này, nàng quá thật sự vui vẻ. Vào cung tới nay, hắn chưa bao giờ thấy nàng vui vẻ như thế.

Lục Hoa Lương không nói gì, yên lặng đứng dậy rời đi.

Hạ Vi Bảo không biết hắn có ý tứ gì.

Đêm đó, Lục Hoa Lương phá lệ không có qua đêm ở phượng loan điện.

Hạ Vi Bảo một mình một người ngồi ở cung điện to như vậy, mờ mịt mà nhìn phòng trống rỗng, cô độc lại bất lực.

Hắn đi nơi nào, vì cái gì không lại đây, có phải tức giận hay không, có phải đi tìm nữ nhân khác hay không, có phải ..... Không cần nàng hay không.

Đêm đã khuya, nàng lại không buồn ngủ.

Không có hắn ban đêm, thực quanh quẽ.

Trước kia hắn mỗi ngày ngủ lại phượng loan điện, nàng cảm thấy hắn chính là cảm thú, mỗi ngày ngóng trông hắn đừng tới.

Hiện giờ hắn thật sự không tới, nàng lại điên cuồng tưởng niệm, cảm thấy rất cô độc.